Ч. 171 Четвер 31 липня (12 серпня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Пос. Страньский о акциї правительства в справі ческо-німецкої угоди. — Голоси праси о тостах в Петергофі. — Зміна в програмі гостини Фора в Росиї).

Показує ся, що правительство приступило дійстно до якоїсь акциї в справі помиреня Німців з Чехами; то потвердив також ческий посол з Морави др. Страньский в своїм рефераті політичнім, виголошенім минувшої неділї па конференциї ческих послів з Морави в Прерові.

Пос. Страньский представив насамперед політичний стан річий в послїднім часї а з теперішного стану дійшов до того висновку, що вже крайна пора, щоби ческа політика зі взгляду на політичну ситуацию позбула ся наконець всякої романтики і стапула на кріпкій основі позитивної діяльности. Треба конче сказати народови правду, а в публичнім житю погодити бесїди послів з їх дїлами і тим, що дасть ся осягнути. В справі зреалїзованя важних жадань ческого народу треба конче пустити парлямент в рух. Із сего становища обговорював відтак бесїдник можливість і способи переведеня розпоряджень язикових. Після єго інформаций думає правительство взяти ся до послїдної проби і скликати нїмецко-ческу конференцию в послїдних днях серпня. Як би оно знайшло догідний настрій до того, то у вересни зібрав би ся ческий сойм і єму були би предложені: закон о куриях, закон о реформі виборчій і закон язиковий. Після сего послідного закона були би в Чехії заведені три области язикові: мішана, чисто ческа і чисто нїмецка область. В чисто ческій области відбувалось би урядоване, як внутрішне так і внішне у виключно ческій мові і то аж у найвисших інстанциях у Відни. В чисто нїмецкій области залагоджувано би чеські поданя по чески, але внутрішне урядоване позісталоби таке, яке було перед виданєм розпоряджень язикових. Для Морави позісталиби розпорядженя язикові ненарушені.

Збори згодили ся на погляди дра Страньского і ухвалили, що добре би було не робити тепер нїяких трудностий. Опісля ухвалено резолюцию, в котрій сказано між иншим, що сполучені ческі национальні і людові посли з Морави обстають при своїй проґрамі, оголошеній підчас послїдних виборів, особливо при засадї рівноправности і рівновартности обох народів замешкуючих край та при засадї неподїльности ческого народу і королївства ческого. Збори уважають за єдино добре, щоби ческа делеґация старала ся удержати і скріпити теперішну більшість правиції та щоби зі взгляду на хвилеву трудність не ставили правительству опору. Нема впрочім і причини до того, бо правительство при своїм скромнім змаганю до заведеня рівноправности через розпорядженя язикові, стрітило нечуваний опір зі сторони нїмецкої.

Narod. Listy, орґан Молодочехів доносять знов, що остаточне управильненє справи язикової у властях державних має бути залагоджене законом державним, котрий буде предложений Радї державній рівночасно з внесенями в справі акциї ратункової для потерпівших від повени.

Тоасти монархів, виголошені в Петербурзї мусїли, як зовсім природно, звернути увагу на себе і праса европейска заговорила тепер о них широко. Загально признають всюди, що нїмецко-росийска дружба стала тепер значно щирійша і тіснійша як була доси.

З Берлина телеґрафують до віденьского Tagblatt-у: Тутешні міродайні круги політичні дуже вдоволені тоастами в Петергофі. Висказані обома монархами чувства і погляди відповідають зовсім відрадним відносинам межи Берлином а Петербургом і о стілько дібрані вирази для сердечности істнуючих відносин не суть тут несподїванкою. Але за то з особлившим вдоволенєм підносять тут то, що тон в обох тоастах що до теплоти і щирости осягнув всяке можливе сподїване, а може навіть і перевисшив єго. Дуже користне враженє зробило тут також іменоване цїсаря росийским адміралом. Однакож не признають тут того, щоби слова нїмецкого цїсаря сказані о тих, котріби хотїли мир в Европі нарушити, відносили ся до якоїсь держави.

Nation. Ztg. каже, що промова нїмецкого цїсаря випала сердечнїйшою, як того може у Франциї сподївали ся. Згадана ґазета сподїває ся по сих тоастах довгого ряду лїт мира, коли обі держави і на будуче будуть так кріпко стояти при собі, як в послїдних часах. Вже в найблизших днях мусить показати ся, о скілько виявлений в тоастах настрій вплинув позитивно і на деякі політичні справи.

N. fr. Presss звертає особливу увагу на тоаст царя і порівнує єго з тоастом у Вроцлаві, котрий був незвичайно короткий і холодний а опісля викликав ще довгу полеміку. Сим разом був тон царя значно теплїйший; цар говорив о традицийних звязях Росиї з Німеччиною і клав велику вагу на добрі відносини межи обома державами.

---

17)

Пан Капустяна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

Малий Пемонтез, правдивий Савоярд, став на колїнах перед своїми розбитими фіґурами, і аж рвав собі волосе на голові та заедно кричав: Ах, mon Dia! що я тепер вдїю; я вруйнований! Мій пан буде мене бити. Mon Dia! все побило ся на дрібні кусні.

— Ось іде той пан, що поскидав тобі на землю всї ті красні річи — каже якась стара жінка. — За кілько він тобі того побив, хлопче?

— Ах, mon Dia! Самі найкраснї фіґури. Ось насамперед дві великі: Вольтер і Руссо.

— По чому-ж они?

— По чотири франки одна — то преці не богато. Відтак два малі погрудя Молїєра по два франки. — То вже разом дванайцять франків.

— Маєш тут гроші — відзиває ся Капустянна Головка. — Але тепер мене вже не задержуйте.

— Отто би добре було. — Чи гадаєте, що то вже все?! — Ще два прекрасні Спартаки по пять франків.

— То менї за дорого.

— Преці то Римляни.

— Та-ж як-раз длятого, що то Римляни, то від якогось часу значно подешевіли.

— Відтак ще шість Аморків по дванайцять су.

— Один Амор по дванайцять су, то не дорого. Нехай буде.

— Дві скулені Венери по чотири франки.

— За скулену Венеру то для мене за дорого.

— Одна Венера з класичними формами, відтак ще Поль і Віржінїя, двоє малих дїтий, що миють собі ноги. Діяна на ловах зі своїм псом — пес знаменитий — новофундляндский.

— За часів Діяни ще не винайшли були новофундляндских псів! — відзиває ся якийсь малий, веселий панок зпоміж людий.

— Чому нї; то був пес такий як віл. — Відтак ще баядера, що танцює кашуші.

Хиба-ж баядери знали вже іспаньский танець? — З тебе малий дурисьвіт. — Видиж перед собою добродушного чоловіка і хочеш єго використати.

— Капустянна Головка витягає мошонку, бо хотїв би як найскорше позбути ся клопоту.

— Погодїм ся борзо, бо вже не здогоню моєї жінки. Кілько я тобі всего винен?

— Коли Ваша ласка, то буде з мене сорок франків.

Наш селюх хоче вже платити, коли виступає аґент полїцийний, що звідкись взяв ся між людьми, та каже: Дайте хлопцеви десять франків і більше анї сотика. Цїлий єго крам не варт більше. Нехай дякує Богу, що позбув ся так добре того дрантя.

На вид полїцияня молодий промисловець притих; сховав десять франків і збирає порозбивані свої фіґури думаючи собі, що ще декотрі з них позліплює.

Капустянна Головка увільнившись наконець, біжить в ту сторону, де сподїває ся знайти свою жінку; але не має щастя так само як тамтого вечера. Гонить через цїлий бульвар, але вже не може знайти своєї Елеонори.

Пригноблений спустив голову і берesь вертати назад, та каже сам до себе: Прокляті фіґури! Тепер знов они причиною, що я не міг зійти ся з моєю жінкою. Якась біда мене вчіпила ся. За кождий раз, коли гадаю, що моїм мукам буде вже конець, берesь звідкись якесь нове нещастє, що розлучає мене з Елеонорою. — Мимо того буду добре дивити ся на кожду даму, котру стрічу, та буду уважати, щоби не попасти знову на який музей з ґіпсовими фіґурами.

---

14. Панї Капустянна Головка.

Якась панї забігає до одного з послїдних домів на бульварі Бомарше, там де він зараз зміняє свою назву і зве ся відтак Boulvard des filles du Calvaire; бере по три сходи нараз, як коли б хто таки зараз за нею гонив. Сїпає за дзвінок, а коли їй служниця отворила, вбігає до сальону, кидає ся на фотель і кричить:

Коли можна повірити вісти, яку дістав берлиньский Lokal-Anzeiger з Петербурга, то вплив тоастів, виголошених в Петергофі, мав би показати ся вже підчас гостини французского президента в Росиї. Ого доносить до згаданої ґазети, що на бажанє царя не відбуде ся велике торжество, яке рада міста Петербурга наміряла устроїти в честь президента Фора. Так само не дістане Фор більших дарунків від репрезентациї міста, як дістав цїсар Вільгельм, анї не поїде вже — також на бажанє царя — до Москви.

Новинки.

Львів дня 11-го серпня 1897

— Іменованя. II. Міністер просьвіти іменував заступника учителя ц. к. семинариї учительскої в Тернополи, Ігнатия Суского, учителем школи вправ тої-ж семинариї.

— Торжественне отворенє льокальної зелїзницї Борки великі-Грималів, відбуде ся завтра в четвер дня 12-го с. м. Від'їзд зі Львова поїздом посішним ч. 1 взглядно окремим, котрий від'їде около 7-ої год. рано. До Борок великих прибуде поїзд інавгурацийний о 9 год. 57 мін. рано (час зелїзничий), а по 26 минутах задержаня рушить в дальшу дорогу новою зелїзницею. По 44 мінутах прибуде до стациї Колодіївка, де задержить ся через 3 мінути; відтак по 15 мінутовій їздї стане в Скалатї, де задержить ся 25 мінут; по дальшій їздї, треваючій 23 мінут, прибуде до Грималова (о год. 12 мін. 13), де задержить ся через 5 годин 17 мінут. О год. 5 мін. 3 від'їде поїзд назад до Борок великих, де стане о год. 6 мін. 54. Поворот до Львова окремим поїздом. — Довгота нової лінїї виносить 32·5 кільометра.

— Школа ткацка в Коросні. До краєвої школи ткацкої в Коросні, на курс науки, що розпочинає ся з днем 1 го вересня, можна вже тепер вписувати учеників. Услівя приняття учеників звичайних суть слїдуючі: 1) Укінченє з добрим поступом бодай школи народної, або відповідне тому образованє набуте в иншій спосіб; — 2) укінчений 14 рік житя і відповідне тому розвиненє фізичне. — Школа має на цїли при помочи теоретичної і практичної науки образувати молодїж в ткацкім фаху майстрів і фахових ткачів, як також подавати молодїжи, котра віддає ся фахови ткацкому всї ті відомости, які потрібні до веденя ремісла. — Наука в школї триває 2 до 3 роки і єсть безплатна — крім того ученики дістають потрібні прибори до писаня, рисованя і книжки, а за працї практичні, виконані в салях робітних, грошеві нагороди. Убогі а пильні ученики можуть дістати запомоги на кошти удержаня. Близших пояснень удїляє заряд школи.

— Яким способом біднїють наші люди і впадають в довги, показує слїдуючий случай: Матій Кугівчик, господар зі Смільної, купив 21 лютого 1897 у Єля Гальперна в Смільній корову за 46 зр., відобрав зараз корову, а 46 зр. обовязав ся заплатити, як сїно продасть. Матій продав сїно, але не відобрав за него ще всїх гроший. Єльо натискав на него, щоби платив 49 зр. а Матій не маючи тих гроший, каже до Єля: „або жди, або бери собі корову". Єльо взяв корову і назав Матієви, що Матій має єму що доплатити 8 зр. 60 зр. Матій з'обовязав ся ті 8 зр. 60 кр. до 14 днїв заплатити. А коли не заплатив в речинци, то Єльо пізвав его до суду. В суді признав Матій новисші обставини, але казав, що тому не платив Єльови 8 зр. 60 кр., бо через ту платню понїс би кривду, позаяк годував 12 тижнїв, коли ще не могла корова пасти ся, власним сїном, котре було тодї дуже дороге, та що доходу з корови лише тілько мав, що продав теля від неї за 3 зр. 40 кр. і що мав денно молока кварту до дві кварти. Матій не умів оцїнити молока, що мав від корови. І хоч очивидна кривда була, що годуючи корову власним сїном і маючи з неї лише тілько пожитку, що 3 зр. 40 кр. з продажи теляти і кварту до дві молока, мусїв Матій Єльови заплатити ті 8 зр. 50 кр., котрі з'обовязав ся заплатити (§§. 899, 902, зак. цивільного). Єльо був ще тілько ласкав, що в дорозї угоди судової пожде Матієви на заплату до Покрови 1897 р.!

— Нещасливий випадок. Почтова експедиторка панна Ольга Григорович їхала возом до двірця в Глїбоцї на Буковинї, щоби перебрати пакунки почтові. По дорозї сполошили ся конї, перевернули віз, панна впала з воза і зачіпила ся сукнею о колесо. Так тягнули конї еї по шутрованій дорозї кілька метрів далеко. Нещасливу понесли непритомну на стацию, де лїкар заопікував ся нею. Побоюють ся, що не лише вні. але й у внутрі наступили тяжкі ушкодженя. Візник легко ранений, віз цїлковито розбитий.

— Також причина розводу. В містї Сен-Люї, в північній Америцї, розвела ся пані Джонс з своїм чоловіком через те, що той дуже немилосерно хропів в ночи. Хропів він від хвилї, коли замкнув очи в дрімцї, в котру часто западав при читаню вечірної ґазети і хропів цїлу ніч до рана. Хропів у всї місяцї і всї пори року. Хропів перазливо так, що було его чути в цїлім домі. В наслїдок сего пані Джонс не спала в ночи цїлими місяцями — і запевнювала суд, що як їй не дадуть розводу, відбере собі житє. Скоро суд переконав ся, що дразлива жінка справдї ужила всїх способів, щоби чоловіка відзвичаїти від поганого норову, але без успіху, дав їй розвід.

Штука, наука і лїтература.

— „Зорі" ч. 14 містить в собі: Малюнки сучасного житя по селах, написав О. Я. Кониський. — Переспіви Павла Граба (кілька поезий з творів Гіменса, Шеллї, Борнса, Броунїнґа і Неґрі). — Злодійка Оксана, оповіданє Л. Яновскої (Конець). — Просьба (Поезийка Галїпа). — Катерина Чайківна, драма в 5-ти дїях і 9-ти одмінах; — написала Наталка Полтавка. — Московскі переклади творів Шевченкових, Огляд Павла Граба (II.). — Спомин про Петра Нїщиньского (А. М.). — Хронїка і бібліоґрафія. — З ілюстраций: Петро Огоновский, Стрій весїльний у Вербіжи коло Коломиї, „Весела забава".

— Справозданє Дирекциї ц. к. академічної ґимназиї у Львові за рік шкільний 1896/7 містить в собі: I. Часть наукова: Олімпія, дра Мандибура Тадея, з пляном ситуацийним. — II. Урядова часть — Директора. — Із статистики в урядовій части довідуємо ся, що з кінцем 1896 р. було в рускій ґимназиї: 425 публичних клясифікованих учеників, а 5 приватистів. З початком шкільного року 1896/7 вписано 431 публичних учеників і 3 приватистів, а до кінця II. півроку ходило до тої ґимназиї 391 публичних учеників і 1 приватист. Всї вписані ученики зачисляли ся до народности рускої і з виїмкою 1 (обр. рим. кат.) були всї обряду грецко-католицкого.

— Наша Монархія — Unsere Monarchie. Сего прекрасного дїла, виданого на спомин 50-лїтного ювилею панованя Є. Вел. Цїсаря, вийшли вже чотири зошити, з котрих другий єсть присьвячений виключно краям окупованим, Босн і Герцеґовинї, та містить на 12 картках 19 прекрасних ілюстраций, представляючих панорам

— Ах, Боже мій! то він був! — Зовсім певно, то він був!

Страх і крик пробивають ся в тім крику розпуки дами, котрій сорок і три роки, а котра через то, що вже собі добре кругленька, виглядає трохи старша бо має й другу борідку і в поясі вже добре з рубіла.

Мимо правильних черт лиця, хорошого носа і ще здорових зубів та й ще трохи сьвіжости постать еї все-таки не робить милого враженя. З еї очий рідко щезає гордий, нехтуючий погляд, а еї усьміх коли часом проявить ся, можна скорше назвати глумливим як принадним. В своїм поступованю, в своїй поставі, ба, в кождім руху проявляє ся якась провінциональна незручність, котрої навіть побут в Парижи не міг затерти.

Тота дама то жінка пана Капустяної Головки; тота сама Елеонора, за котрою він так від давна бігає, а котра й не хоче знати его любови.

Помешканє, в котрім мешкала пані Капустяниа Головка — чи радше пані Головата, бо она вже не звала себе по мужеви — було на третім поверсї з вікнами на бульвар. Мале але добре поділене виставало оно для дами, що жила сама одна зі своєю служницею; умебльоване було ґустовне, ба навіть трохи кокетне.— Коли розлучила ся з своїм чоловіком, розпоряджала Елеонора лиш трохи більше як трома тисячами двіста франків річного доходу, що дістали ся їй в спадщинї по батькови. Але женщина, що уміє порядно і ощадно жити, може з тими грішми дуже добре вийти.

Коли-б хтось сказав, що другі жінки не можуть вийти і з трийцять тисячами франків на рік та ще й довги роблять, то скажу на то по просту, що все зависить від способу, як хто урядить ся.

Пані Елеонора робила найбільше видатків на рахунок тоалєти, бо мимо того що була горда і дерла ніс до гори, старала ся як найбільше о то, щоби все ще була красна. В переконаню, що она вже з самої природи хороша, уміла однакож і в тім добре господарити і вдоволяла ся тим, що могла жити з процентів, не нарушуючи капіталу.

Панна Марінетта, старе грубе жінчище лїт за пятьдесять, що поправдї була лиш кухаркою, але заразом казала називати себе покоєвою своєї вельможної панї Елеонори, бо убирала ся завсїгди чистенько і гарненько, та о скілько лиш можна було чіпала на себе рожеві кокардки, — панна Марінетта, кажемо, здивувала ся дуже, коли еї пані вбігла до помешканя і стала викрикувати словами, як було сказано висше. Марінетта поралась в кухни як раз коло курки, котру чистила, отже й явила ся перед своєю панею з тим не конче апетитним занятєм. Тай она собі стала кричати: Боже мій! — Що се Вам панї стало ся; та ж Ви як не свої. — Ваше рожеве личко чогось дуже поблїдло. Не вже-ж хтось позволив собі оскорбити мою вельможну панюо? — Теперішні панове то дуже зухвалі та здібні до всего. — Недавно тому зачепив мене такий вечером на бульварі та хотів менї заплатити склянку пива. Але дала я єму! — Трафили на свою — кажу єму. — Дайте менї спокій, а нї, то пожалуєте своєї сьмілости. — А він щез як камфора.

— Нї, Марінетто, мене нїхто не обидить. — Та я би й навіть була то волїла. — Мене стрітило щось далеко неприятнїйшого, — щось такого, що порушило в менї кожду жилку — мене стрітив — пан Капустянна Головка! — Я видїла его на бульварі.

— Мужа вельможної пані?

— Та же его! — Мужа, за котрого лютий батько присилував мене віддати ся, коли моє серце належало вже до иншого, до другого, що був гіднїйший моєї любови. — Я тоб того, Марінетто, ще нїколи не розповідала?

— Менї здає ся, що панї вже розповідали; але я охотно і ще раз послухаю, бо пан уміють так красно оповідати.

— Подумай собі Марінетто, красного, молодого мужчину, великого, красно збудованого з елєґантними манерами, в поведеню як який барон або маркі!

— А він був шляхтичем?

— Нї, але був би ним міг бути. — Ві був чорнявий а я завсїгди пропадала за чорнявими мужчинами. — Та и як може мужчин подобати ся, коли він не чорнявий.

— Щиру правду панї кажуть. — То та само як з устрицями; чорняві суть завсїгд найлїпші.

— Сховай для себе таке порівнанє, Ма рінетто. — Він був сином поважних людий котрі мали й маєток, заким ще не зруйнувал ся. Він називав ся Артур Рожеве Серце.

— А вже-ж, що то для уха красше, я Капустянна Головка. В тім єсть щось так ми лого.

— Він скінчив був свої науки — дуж трудні науки — коли прийшов до того міста де ми мешкали; на вечерку у ад'юнкта старо сти пізнала я его перший раз. — Там було бо гато людий, але я лиш его видїла. Та й ві мав око на мене. Коли ми грали ся у фанти то він все лиш мене вибирав, щоби я з ни „краяла шинку" або „ставила міст". Незадовг став він менї виявляти свої найнїжнїйші чув ства, а моя несьміливість давала єму спізнати, що я его так само полюбила. Я аж спаленїла, коли єму сказала: „Попросїть батька о мою руку". — Він так і зробив, як то менї казав. Але мій батько не хотів мати его за зятя, нїби то длятого, що він не мав нї маєтку, нї ста

найкрасших місцевостий та публичних будинків в сих краях. Третий і четвертий зошит ставлять нам перед очи самі найкрасші панорами з Чехиї. До ілюстраций єсть поданий текст в чотирох язиках. Діло се, що може бути правдивою окрасою стола в кождій родині, єсть в порівнаню з гарностию цілого виданя і доборон ілюстраций дешеве, бо кождий зошит коштує все лиш 50 кр.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові** стоварищеня зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць липень 1897.

I. Стан довжний:

1. Уділи членів . . . 31.174 кор. 65 сот.
2. Фонд резервовий . . 1.686 „ 94 „
3. Вкладки:
   а) стан на початку місяця липня 201.699·30
   б) вложено в липни . 20.113·52
   в) винято в липни . 9·660·02
   позістає з кінцем липня . 212.152 „ 80 „
4. Сальдо проц. (побраних) . 6.879 „ 69 „
5. Специяльна резерва зисків і страт . . . 229 „ 59 „

сума корон 252.123 „ 67 „

II. Стан чинний:

1. Позички уділені:
   а) стан на початку місяця . . 236.997·31
   б) уділено в липни . 10.580 —
   в) сплачено в липни . 4.870·70
   стан з кінцем липня . 242.706 кор. 61 сот.
2. Готівка в касі з днем 31/7 5.179 „ 57 „
3. Льокациї:
   а) в Щадници почтовій (оборот чековий) . . 2.902 „ 36 „
   б) в цінних паперах 1.000 „ — „
4. Сальдо коштів адміністрац. 335 „ 13 „

сума 252.123 „ 67 „

Членів прибуло 22, убуло 0, отже разом з кінцем липня 1897 членів було 794, з декльарованими уділами 835 в сумі 41.750 кор.

З припавших до заплати рат позичкових залягало з кінцем липня с. р. 67 рат в сумі 3694 кор. 95 сот., з котрих 15 рат в сумі 883 кор. 62 сот. було продовжено за згодою Дирекциї по за 31 липня.

Стопа процентова від вкладок 5 прц.; процент від позичок уділюваних 7 прц.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци липни с. р. 5082 важних поліс на 2,400.122 зр. обезпеченої вартости з премією 22.044 зр. 50 кр. Разом від 1 січня с. р. було до кінця липня с. р. 25.550 поліс на суму 14,377.377 зр. в. а. з премією 122.458 зр. і 19 кр. Попередного року було в тім самім часі 20.429 обезпечень в сумі 11,913.761 зр. обезпеченої вартости з премією 101.080 зр. і 31 кр. в. а., а першого року в тім самім часі лиш 4.441 поліс на 3,384.287 зр. обезпеченої вартости і 26.091 зр. 10 кр. премиї.

Шкід прибуло в липни 56 случаїв, прото разом з попередними було до кінця липня с. р. 216 шкід, з котрих 212 вже виплачено, 2 відшкодованя (в сумі 353 зр.) на разі з причин правних здержано, а 2 шкоди в ліквідациї.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї, по відчисленю участи реасекурованої виносить 26.384 зр. і 17 кр. в. а.

Фонд резервовий, зложений в цінних паперах виносить з кінцем липня 64.763 зр. і 90 кр.

Телеґрами.

Відень 11 серпня. Рада міста Відня ухвалила 50.000 зр. на запомогу для потерпівших від повени; з того 20.000 для Відня, 20.000 для Долїшної Австриї, а 10.000 зр. для инших країв.

Берлин 11 серпня. Köln. Ztg. приписує гостині цїсаря Вільгельма в Петербурзї велике значінє політичне.

Петергоф 11 серпня. Вчера передполуднем відбула ся конференция, в котрій взяли участь кн. Гогенльоге, Муравєв, Більов і кн. Радолїн.

Мадрид 11 серпня. Убийник Кановаса має бути ставлений перед суд воєнний. — В хвили привезеня тїла Кановаса до Зумрруґи арештовано там якогось заграничного чоловіка.

Константинополь 11 серпня. Стоїлов мав вчера довшу мову з вел. везиром. Кн. Фердинанд візитував болгарского екзарха і аґента болгарского.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цінї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

— **Літоґрафія Інститута Ставропиґийского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Блярска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цінї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі літоґрафічні роботи по дуже уміренній цінї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає. [illegible]

новиша.

— Становища! — Я переконана, що він нині якимсь високим урядником.

— Артур угнїваний відмовою мого батька, хотів мене викрасти; але я не хотіла на то пристати, бо не відповідає моїм засадам. — Будь терпеливий! — радила я Артурови. — Я тебе люблю і ніколи не буду другого любити. Мій батько помякне і пристане. На нещасте красний Рожеве Серце не мав терпеливости. Поїхав до Парижа, щоби там, як казав мені, коли прощав ся: шукати в столици свого щастя. Верну — казав — як лиш можна найскорше і все вложу тобі у ніг твоїх.

— Поцілувавши мене в кінчики пальців поїхав.

— З тої пори минув майже рік. Я не мала від него ніякої відомости, але він певно старав ся лиш о то, щоби придбати маєток і не забував на мене. Аж ось побачив мене пан Капустянна Головка і попросив мого батька о мою руку. Я відмовила, але мій батько показав ся чоловіком твердого серця. Він згодив ся на то подруже і змусив мене до послуху.

— Що дальше було, то вже знаєш. — По смерти мого батька розлучила ся я з моїм чоловіком. Насамперед мешкала я в Барі над Секваною; але там він за часто навідував ся до мене. З того міста втекла я до Нормандиї. Туди приїздив Капустянна Головка вже рідше, але все ще як на мої чувства за часто. — Для того найняла я коло Божапсі самотний двірок, далеко від гостинця і зелїзниці. — Я вже мала надію, що Капустянна Головка не буде тут показувати ся. Але я дуже завела ся. — Він приїзджав на осліп, цїлий в порósі, бо осел за кождий раз скидав його на дорозі. Приїхавши так, все мені говорив, що він мене убожає, а не розумів того, як незносною була для мене його гостина.

— Наконець, тому буде вже майже два роки, постановила я втечи до Парижа не давши єму адреси. Від коли тут мешкаю і ти у мене служиш, чула ся я щасливою, спокійною; мені здавало ся, що я тут вже безпечна від пана Капустянної Головки. Навішна стріча зруйнувала то щасте. Мій чоловік приїхав без сумніву лиш длятого до Парижа, щоби мене тут відшукати.

— А чи пані зовсім певні того, що то їх муж, той, котрого они виділи? — Преці єсть богато людий дуже подібних до себе.

— То не може бути, щоби я помилила ся. Єго не так легко можна взяти за когось иншого.

— Чи він такий поганий?

— То ні; але виглядає на придурковатого. — А хоч би я на хвильку й сумнівала ся, то єго поведенє дало би мені було доказ, що то він сам. — В цїлім сьвітї нема другого такого незручного чоловіка як він. Коли тепер гнав за мною, впав на якогось хлопця з ґіпсовими фіґурами, та перевернув его разом з его товаром і все єму побив. — Лиш завдяки тій пригоді могла я єму втечи, бо єго обступила товпа людий і не пустила.

— Коли не міг іти за Вами, то й не знає, де Ви мешкаєте.

— Ну, нині ще того не знає; але завтра, за кілька днів то мене знайде. — Буде мене тут всюди шукати. — Не можу вже й у вікні показати ся. — Що за мука! — Той чоловік, то моє нещасте на цїле житє. — Він тому винен, що я нині ще не пані Артурова Рожеве Серце. — Але на всякий случай не хочу єго й на очи видїти. — Та як би то зробити, Марінетто, щоби він не довідав ся, що я тут мешкаю? — Мусимо видумати якийсь спосіб.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.